

Kapitel 4

Han märkte av det direkt, iskylan och det avvaktande beteendet. Folk som höll sig undan. Arbetsuppgifterna han fick var långt under hans kapacitet, klippa och klistra i dokument och en jävla massa väntan på ingenting.

Varför slutade han sitt gamla jobb, *egentligen*?

"Egentligen", vad var det för jävla antydningar?

Kärringen från HR ringde och föreslog att han skulle löneförhandla med sin chef var tredje år i stället för varje. Bara så där. Lika obegripligt som idiotiskt.

***

Blicken landade på den kortväxte mannen alldeles framme vid kassorna.

Nackhåret var nyklippt och kanske var det därför han inte omedelbart kände igen honom. Hade han bara stått still hade händelsen gått obemärkt förbi, men hans gamle chef duckade, sneglade över axeln och liknade mest av allt någon liten sadist som just spänt ståltråd över cykelbanan och bara väntade på att någon, vem som helst, störtade omkull.

Ett par dagar senare och femtio mil därifrån, krypkör en bil och stannar till utanför ett köksfönster. Alex skymtar ett gulfärgat anteckningsblock. Mannen som skriver får syn på honom, den svarta Saaben rivstartar och försvinner med ett vrål.

Ungefär samtidigt utsätts hans gambiske kollega för rena polisförhören av en medarbetare som höll till i korridoren tvärsöver innergården och som av någon anledning nu ville veta precis allt om Alex. En ung kvinna som ville veta vad hade han gjort tidigare, var hade han jobbat, vilken utbildningsbakgrund han hade. Dessutom

ville hon veta om han var tillsammans med någon, samt hur var han *som person*? Det sistnämnda var ett uttryck Alex hatade.

Strax innan jul hade hon med svårförklarlig iver bett Gambiern att prata med Alex. Trots att hon enligt kollegan skulle vara något alldeles särskilt, förhöll sig Alex kallsinnig inför detta märkliga och fullkomligt oväntade intresse.

***

Han öppnade ögonen på vid gavel och vred väckarklockan så att han såg displayen, reste sig och satte sig på sängkanten. Några timmar till och han var tvungen att gå upp ändå. Snöblandat regn som materialiseras ur kolmörkret smattrar mot balkongräckets korrugerade plåt, björkens grova grenar piskar vilt i vinterblåsten.

En intensiv närvarokänsla infinner sig, en besynnerlig samhörighet med omgivningen. Varje ljud är tydligt, alla detaljer kristallklara. Spåren av trötthet är som genom ett trollslag bortblåsta, sinnena vässade. Ingenting stör.

Han sätter sig vid fönstret och vilar armbågarna mot den kalla fönsterskivan, fossilet av ortoceratit blänker till. Knyter händerna och lutar sig framåt, placerar tumspetsarna under hakan och känner huvudets tyngd. Utandningsluften kittlar de små hårstråna på ovansidan av fingrarna och immar glaset, svaga knäppningar hörs från elementen.

Han tassar ut i hallen och blir stående stilla, alldeles intill ytterdörren. Kikar ut genom dörrögat mot det svagt upplysta trapphuset. Det han ser får honom att rygga tillbaka. En bit upp, i trappan till ovanvåningen, anas siluetten av en person som är strax under medellängd och atletisk som en gymnast. En suddig skepnad i en böjd pose, med armar och ben vinklade aningen utåt.

En svart schimpanslik vålnad, klädd i en löst sittande dräkt med resår kring
vristerna. På fötterna ett par kängor. Över ansiktet en balaklava. Alex gnider sig i
ögonen, skakar på huvudet, känner på låset och vrider om.

***

"För helvete Alex, du kan bli inspärrad, du har säkert drömt", viskade gambiern
sammanbitet och tittade sig nervöst omkring.

Rykten om Alex mentala hälsa florerade, fick han veta. Vem som initierat det skvallret
var lätt att begripa, svårare var att förstå hur hans gamle chef burit sig åt.

En kort tid därefter mottog Alex ett telefonsamtal från någon som ville prata med
sin *handläggare*. Hon som ringde sludrade och lät påverkad, Alex förklarade att det
var fel nummer. Men personen i andra änden stod på sig, som hon *visste* att han
skulle svara just så, som om hon ringde på någons uppdrag. Efter att han lagt på
ringde hon upp igen, han avslutade kvickt.

Gambiern hyssjade och viftade avvärande när Alex berättade om påringningarna.
"Alla vet...", sade han.

"Vet vadå?"

"Att du går till sådana...", fortsatte han.

Det var inte ofta Alex tappade målföret, men nu visste han inte vad han skulle
säga. Att övertala en prostituerad heroinmissbrukare att låtsas ringa fel låg till och
med bortom vad hans förre arbetsgivare skulle få för sig. Ändå hade någon gjort det.

I enlighet med doktrinen om att anfall är bästa försvar berättade Alex om
påringningarna under en fikarast, och föreslog i närvaro av sin chef att man borde
kolla upp anställda med jobbtelefonnummer snarlika hans eget, för att på så sätt

hitta den av dessa som tydligen förekom bland hennes anteckningar. Ryktena dog tvärt.

***

En dag dök gambierns förhørsledare upp på ett möte där hon inte hade något att göra, satte sig två platser bort, i siktlinjen mellan Alex och hans chef som var den som höll i mötet och som stod vid bordets kortsida. I samma stund Alex lyfte sin vattenflaska tog hon fram *en exakt likadan*.

Hon hade börjat apa efter honom, och till en början förstod han inte varför. Visste man inte bättre kunde man få för sig att det var *han* som härmade *henne*, vilket var vad vissa av mötesdeltagarna nu verkade tro. Hans egen chef var en av de som reagerade. Hennes deltagande i mötet var sanktionerat uppifrån, ett test.

Hon såg vansinnigt arg ut och Alex blev allt säkrare på att hon dessutom var galen. Det märkliga var att hon inlett en relation med en kollega som var med i rummet och som föreföll nästan lika vansinnig själv.

Gradvis förändrades hennes yttre. Allt oftare fick hon vägarna förbi Alex tjänsterum, utstyrd med perfekt sittande skinnbyxor den ena dagen åtföljda av välpolerade boots den andra. Hennes utsläppta hår var midjelångt, blanksvart och föll i vågor över axlarna och längs med ryggen. Bysten var aningen större än förut och han gissade att sminket var allt annat än billigt.

Hennes inövade rörelseschema var som en sorglig påfågeldans där auran av stjärnglans drunknade i ren desperation. Varje gång hon passerade hans kontor, enträget sökande efter uppmärksamhet, tittade Alex diskret åt andra hållet, mot den smala innergården och i riktning mot byggnaderna på motstående sida där hennes

sektion höll till. Ett hastigt utdöende fladder i de långa veckade ljusgula gardinerna skvallrade om att någon just stått där och tryckt.

Ett drygt år hade passerat sedan hon började bombardera gambiern med frågor. Hennes konspirativa metoder låg på en nivå Alex aldrig kunnat föreställa sig om de inte utspelats inför hans ögon. En magnifik teaterföreställning som knappast iscensattes av vem som helst.

Hennes arbetsuppgifter bestod mest av rutinsysslor på säkerhetsavdelningen, en lagom intellektuell utmaning som det föreföll, och hon blev rasande när hon inte fick som hon ville. Det var ungefär allt han visste om henne.

En handfull personer i Stockholm hade samma ovanliga efternamn. Allihop var skrivna på adresser i de finare delarna av Östermalm, alldeles vid Karlaplan. Han sökte på den förmodade faderns namn, resultaten som radade upp sig på skärmen kom som en chock.

Om han gissat rätt var hennes far en verklig höjdare, styrelseordförande i ett stort börsnoterat företag och VD i ett annat. Dessutom styrelseledamot i flera andra bolag. Ett par av dessa sysslade med datasäkerhet, det var på den vägen hon fått information.

En bortskämd rikemansdotter som pappa fixat jobb åt, som visste att Alex var övervakad och utsatt för en smutskastningskampanj av folk med mycket att dölja och ännu mer att förlora. Som ville dra personlig vinning av hållhakarna och knyta band som kunde ge enorma fördelar. Hennes far skulle de aldrig ge sig på, det hade blivit ett svårslaget team.

Med hållhakar har man makt att styra andra och få dem att göra som man vill, ett maktkapital hon ville åt men som Alex inte förstått att han satt på. Det som var

fundamentalt för hennes samhällsklass var nytt för honom. När planen slog fel skulle han krossas.

Vad som oroade honom mer än något annat var att hennes bakgrund gav henne möjligheter och privilegier som få andra hade. Risker var överhängande att arbetsgivaren skulle anstränga sig betydligt mer för henne än för någon annan anställd.

***

Återigen dök hon upp på ett kortare möte där hon satte sig mitt emot honom. Hon blängde hårt ner i golvet och knep med hela ansiktet, tittade upp som hastigast och såg ut som att hon fruktade konsekvenserna av ett misslyckande.

Några dagar tidigare hade gambiern åkt hem för en månads vintersemester. Hon hade väntat ett helt år på att få hämnas, på att det vittne som kunde krossa hennes konspiration skulle försvinna. Väntat på den stora chansen att rättfärdiga sitt uppträde och projicera sin skam på Alex.

Trafiken i korridoren tydde på att avdelningens chefer sammanträdde i ärendet, situationen eskalerade och övervakningen skärptes. Ögon riktades emot honom vart han än gick, hans chef kastade en allvarsam blick på vattenflaskan han bar på.

Han svängde runt hörnet och gick in på sitt kontor. En skugglik gestalt separerade från gardinen tvärsöver gården, den här gången var han förberedd. Hans fete chef hukade och hastade bort med sin karaktäristiskt gungande stil, i ett lika klumpigt som misslyckat försök att gömma sig.

***

Han kunde inte riktigt sätta fingret på det, men det var något som inte var sig likt. Ljudbilden var annorlunda på något sätt. Dämpad. Som om någon tryckte sig mot

väggen. I samma stund han lämnade toaletten rycktes dörren intill upp. Ut rusade en kvinna som Alex kände igen som anställd på HR, hon kastade en förskräckt blick och rusade bort. Det tog några sekunder att koppla sammanhanget. Detta var alltså en av Sveriges främsta industrikoncerner.

Kollegor började åter undvika honom, med ett givet undantag. Av arbetsgivaren försedd med information för att skydda sig mot det påstådda hotet. Vart han än gick höll hon sig i närheten, väl medveten om var han befann sig. Alltid i sällskap av sitt *entourage*, kollegor som samstämmigt skulle kunna intyga hur han stalkade henne.

***